

Koldingbogen

ÅRSTAL: 2017

FORFATTER: Hanna Andresen og Jacob Krause

TITEL: Et liv med socialt arbejde

KORT RESUME: Hanna Andresen har gennem 17 år været en bærende søjle hos værestedet Gademix og har tidligere arbejdet som socialpædagog og familiekonsulent i Kolding Kommune. I denne artikel fortæller hun, om hendes liv med socialt arbejde i Kolding Kommune.

Et liv med socialt arbejde

Hanna Andresen og Jacob Krause

Gennem 17 år var Hanna Andresen en bærende søjle hos værestedet Gademix i Koldings Sydvestkvarter. I sin funktion som værestedsleder, bestræbte hun sig på at skabe trygge rammer for socialt udsatte børn og unge, og skabe forbedringer ud fra et fokus på læring, fysisk aktivitet og gode oplevelser. Her fortæller Hanna om sine erfaringer som socialpædagog og familiekonsulent i Kolding Kommune og ikke mindst om sin tid i Gademix. Med Hannas historie får man blandt andet et indblik i de udfordringer, som kommunen stod overfor i slutningen af 1990'erne samt i det omfattende arbejde, som Hanna og frivillige borgere udførte i ét af Koldings tidligere socialt belastede områder.

I flere år blev der afholdt Cirkus Gademix i samarbejde med Isabella Enoch fra Cirkus Dannebrog (i dag Cirkus Trapez). Fotograf: Steen Andersen.

Jeg er født i 1957 og opvokset på en gård i Grønninghoved ved Sjølund. Som barn gik jeg på Vejstrup Skole og Tyrstrup Skole og på trods af tidlige udfordringer med ordblindhed afsluttede jeg, overraskende for mig selv, med en ok realeksamen. Min mand, Preben, og jeg købte tidligt vores husmandssted på Skamling. Jeg var på det tidspunkt knap 18 år, og det var en tid, hvor der var få lærepladser, og det var svært at komme ind på en uddannelse. Preben arbejdede på den lokale maskinfabrik, men jeg måtte gå ledig i flere perioder, men jeg arbejdede dog ind imellem på et plejehjem og i en børnehave samt på min fars fabrik hjemme på gården, hvor der blev fremstillet glasfiberartikler til landbruget. Som 20-årig fødte jeg Prebens og mit første barn, og samtidig i slutningen af 1970'erne begyndte jeg at gå til mange foredrag i Sdr. Bjert og Sdr. Stenderup Husmoderforening, ligesom jeg også blev aktiv i kvindebevægelsen og i Kolding Kvindehus. Jeg blev betaget af kvinderne fra Sdr. Bjert, eftersom mange af dem havde uddannelser modsat kvinderne fra mit eget bagland, som kom fra et landbrugssamfund, hvor der var fokus på de huslige opgaver. Mine forbilleder blev kvinder, der havde uddannelse og job. Jeg blev optaget af at få en uddannelse og begyndte at læse psykologi, samfundsfag og dansk på VUC. I samme periode fik vi vores andet barn. I 1985 søgte jeg efter en periode som frivillig i Kvindehuset, ind på Socialpædagogisk Seminarium i Haderslev. Her regnede jeg dog slet ikke med at komme ind, dels fordi jeg ikke syntes, at jeg var klog nok, og dels på grund af studiebegrensninger. Men jeg blev optaget med det samme, og i

Hanna voksede op på gården Lauritsminde i Grønninghoved. Fotograf: Ukendt.

Hanna på motorcykel. Fotograf: Ukendt.

1988 kunne jeg så kalde mig for socialpædagog.

Det lykkedes hurtigt at få job som støttepædagog hos en enlig iransk far, og denne stilling havde jeg i to år, hvorefter jeg blev en del af socialforvaltningens nyeste tiltag med at tilknytte familiekonsulenter til de forskellige distriktsgrupper med et mål om at forebygge anbringelser uden for hjemmet. Jeg startede i flygtningegruppen, og her havde jeg hovedsageligt med vietnamesiske og palæstinensiske familier at gøre. Jeg var blandt andet med til at starte et sprogprojekt, hvor børnene blev passet, mens mødrene i fred og ro kunne lære dansk, have praktisk undervisning, dyrke gymnastik med mere. Arbejdet med disse familier gjorde et stort indtryk på mig, og de fordomme, som jeg måske tidligere havde haft, blev hurtigt modbevist her. I flygtningegruppen kørte ordningen med familiekonsulenten dog ikke helt gnidningsfrit. Socialrådgiverne i gruppen havde ønsket sig en ekstra socialrådgiver ansat frem for en pædagog. Det tætte tværfaglige samarbejde var noget, man skulle vænne sig til. Efter fire år i flygtningegruppen fik jeg job i en af de andre distriktsgrupper. Den nye gruppe beskæftigede sig hovedsageligt med danske familier, og det var her ofte familier, som havde problemer med deres teenagebørn. I 1996 flyttede jeg igen til en ny gruppe, nemlig den gruppe, hvor området, som senere kom til at hedde Sydvestkvarteret, lå. Sagerne her omhandlede hovedsageligt danskere, der kæmpede med arbejdsløshed og sociale problemer, heraf indgik også kriminalitet og afhængighedsproblemer. Grundet alvorlig sygdom i gruppen på Socialforvalt-

Fra tiden i Kvindebevægelsen, hvor der ofte blev siddet i rundkreds. Fotograf: Ukendt.

ningen havde området fra kommunens side været nedprioriteret gennem længere tid, og det var tydeligt, at de beboere, som havde brug for hjælp, ikke havde tillid til kommunens ansatte. De havde for længst lært at klare sig selv, så arbejdet var bestemt ikke let. Men med inspiration og egen erfaring fra tiden sammen med kvinderne i Sdr. Bjert, ønskede jeg at arbejde gruppeorienteret i Sydvestkvarteret med henblik på at skabe relationer og bedre resultater blandt beboerne, der i mange tilfælde var usikre og isolerede mennesker. Arbejdet i en gruppe har nogle andre styrker, presset på den enkelte er eksempelvis ikke nær så voldsomt, som når man arbejder individuelt med en familie. Familierne kunne lettere gøre deres egne erfaringer og søge relationer hos de andre familier, som deltog i gruppen. Målet for indsatsen var naturligvis fortsat fokus på familiernes forældreevne og vilje til forandring.

I 1997 startede Kvarterløft-projektet, der var et byfornyelsesprojekt i Sydvestkvarteret i Kolding. Med projektet fulgte der mange penge, og nogle af midlerne tilfaldt Sydvestgruppen, som nu kunne ansætte en ekstra socialrådgiver og en erfaren familiekonsulent, hvilket var en stilling, jeg blev tilbudt og straks takkede ja til. Det var en meget spændende og livgivende periode for Sydvestkvarteret.¹ Kvarterløftet var et omfattende og derfor også et langsommeligt projekt, hvilket beboerne med tiden begyndte at klage over. Fra højeste sted blev det derfor besluttet, at der skulle ske noget for beboerne hurtigst muligt. En anden familiekonsulent og jeg ville gerne starte noget sammen, og i 1999 besluttede vi at etablere en sommerlejr ud fra det overordnede motto; *"Tag på lejr i dit eget kvarter"*. Målet var selvfølgelig at skabe en god uge for kvarterets børn og unge, men vi ville også rigtig gerne involvere områdets voksne beboere i et fælles projekt. Initiativet blev en stor succes. Børnene var glade for sommerlejren, hvor der blev afholdt forskellige arrangementer, ture og overnatning, og derudover deltog flere af beboerne aktivt i det frivillige arbejde. Det var tydeligt, at det via Kvarterløft med tiden lykkedes at skabe kontakt med den målgruppe, som forvaltningen havde haft svært ved at få kontakt til, og det var sommerlejren i uge 30 blot ét af eksemplerne på.

I 2000 blev stillingen som værestedsleder i Gademix opslået, og det fangede straks min interesse. Gademix var et socialt værested, der var oprettet som en del af Kvarterløft-projektet, og som overordnet

Hanna Andresen fotograferet ved Gademix.
Fotograf: Anne Klysner.

set havde til formål at give områdets børn og unge gode rammer og relationer gennem samvær, aktiviteter og medinddragelse.² Det karakteristiske ved de børn, som jeg hidtil havde beskæftiget mig med i Sydvestkvarteret, var, at de havde et lille ordforråd, en dårlig motorik, og de var ofte meget ukoncentrerede. I stillingen som værestedsleder ville jeg få en anden mulighed for at arbejde med netop disse problemstillinger. Som familiekonsulent syntes jeg, at det var svært at få en god relation til børnene, da det at gå ind i andre menneskers hjem først og

fremmest krævede en god relation til forældrene, hvilket er en proces, som tager meget lang tid. Med udgangspunkt i den førnævnte gruppetanke og med idéen om at medinddrage de udsatte børn og unge i deres eget kvarter, valgte jeg at søge stillingen, som jeg heldigvis endte med at få.

I det første halve år havde Gademix ikke nogen fast adresse, men som en midlertidig løsning blev der i maj 2000 opstillet to barakker på en parkeringsplads ved Junghansvej, hvor vi kunne holde til. Først i januar 2002 fik vi lokaler i det nye Kvarterhus på Junghansvej 121. Selve Gademix' lokaler udgjorde 150 m², og derudover havde vi et større udendørs-areal til rådighed, hvor de unge kunne boltre sig, så forholdene var optimale.³

På trods af to store velfungerende sportsklubber, havde der længe manglet aktivitetsmuligheder for de unge i Sydvestkvarteret. Årsagen var, at de unge fra Gademix havde svært ved at tilpasse sig i sportsklubberne og den kommunale ungdomsklub. Men Gademix blev hurtigt et omdrejningspunkt for en stor gruppe unge i alderen 11-16 år, hvoraf mange normalt havde brugt deres fritid rundt omkring på gaderne i kvarteret eller i lejligheder, hvor der var husrum for mange unge på én gang. I Gademix var det faktisk ikke altid let at få de unge til at tage hjem igen, når vi lukkede kl. 22.00. Værestedet blev hurtigt et alternativ til gaden, og selvom der var visse regler, som der skulle overholdes, så var der højt til loftet. Gademix er oprettet med en driftsoverenskomst mellem Kolding Kommune og Ungdommens

Børn fra Gademix foran Christiansborg med folketingsmedlem Christian Rabjerg Madsen og Hanna Andresen. Fotograf: Martin Sig.

Vel (som i 2015 fusionerede med KFUM's Sociale Arbejde). Værestedet ledes af en styregruppe, og KFUM's Sociale Arbejde har så det overordnede ansvar.⁴ Jeg var som værestedsleder den eneste ansatte, men allerede dengang bestod Gademix af et stort antal frivillige, ligesom der ofte var praktikanter og mennesker i virksomhedspraktik og samfundstjeneste. Mangfoldigheden i frivilligruppen gav rig mulighed for, at børnene kunne møde mange forskellige mennesker, og flere af de frivillige blev meget populære hos kvarterets børn og unge.

I Gademix arbejdede jeg ud fra den grundlæggende idé, at her altid skulle være læring i de aktiviteter, som vi tilbød, ligesom der skulle være fokus på fysisk aktivitet og gode oplevelser. I løbet af de 17 år, som Gademix har eksisteret, er der derfor blevet

arrangeret et hav af både større og mindre arrangementer, hvor de unge selv har været inddraget. I 2004 startede Gademix Street Event ud fra idéen om at nå de unge gennem musik. Initiativet var samtidigt et forsøg på at skabe tilbagevendende traditioner og oplevelser, som man ikke kunne få andre steder i byen. Målet var, at Gademix og Sydvestkvarteret kunne bidrage med noget unikt for børn og unge i hele Kolding. Vi ville ændre kvarterets dårlige ry på en måde, som også kunne præge vores børn og unges stolthed og selvværd. Street Event fortsatte de følgende år efter samme koncept med fokus på hiphop. Her kunne man i løbet af tre dage opleve koncerter med kendte rapkunstnere som for eksempel Jokeren og Per Vers, modeshows, graffiti- og danseworkshops og meget andet.

Men i 2010 måtte vi stoppe Street Event. Aldersgennemsnittet i Gademix var faldet til mellem 10 og 14 år, og dermed manglede målgruppen. Selvom der blev plads til yngre børn, stod jeg med en erkendelse af, at konceptet med hiphop og rap var forkert, idet Gademix' børn og unge simpelthen ikke var gamle nok til den mere rå attitude fra hiphoppen. Ikke at de ikke gerne ville, men udsatte børn og unge er 'gamle nok' i forvejen, og det var ikke vores opgave at støtte denne 'alt for tidlige aldring'. Derfor besluttede jeg at skifte tema ved at lave cirkus, og i 2009 og 2010 gennemførte vi Cirkus Gademix, der var et cirkusprojekt afholdt i samarbejde med Isabella Enoch fra Cirkus Dannebrog (i dag Cirkus Trapez) og KIF Gymnastik. Cirkus Gademix var dog frygtelig dyrt at afvikle, så derfor måtte vi stoppe. Men et par

år senere tog vi cirkusprojektet op igen og gennemførte Cirkus Gademix i 2013, 2014 og 2015. Cirkus Gademix er det flotteste, vildeste og dyreste projekt Gademix har gennemført. Det var en fantastisk, nærmest umenneskelig kraftanstrengelse at sætte projektet op, men glæden i børnenes øjne tror jeg aldrig, at nogen af os glemmer. Det var så tydeligt, at vi her havde gjort en forskel!

I 2011 og 2012, hvor der ikke var cirkus, havde jeg fået øje på to af Gademix' drenge, som interesserede sig for parkour, og jeg blev herefter bekendt med Facebook-gruppen Kolding Parkour. Det var en gruppe bestående af unge mænd og drenge, som vores drenge færdedes sammen med i byen blandt andet ved Gademix, hvor vi havde en nedslidt klatrevæg, som de brugte til parkour. Jeg kunne se, at der skete noget helt særligt, når de to drenge øvede parkour sammen med de fremmede drenge, og det gav stor lyst til at fokusere yderligere på deres passion for parkour. Vi fortalte naturligvis vidt og bredt om vores ønske om nogle betonvægge til at dyrke parkour på, men hvad vi ikke vidste var, at Kolding Kommune i 2011 havde besluttet at fokusere på gode muligheder for fysisk aktivitet og bevægelse i byrummet. Her passede vores drømme om en parkourbane rigtig fint ind. Inden vi havde nået at søge, bevilgede et samlet byråd penge til Kolding Parkour Park i et samarbejde mellem drengene fra Kolding Parkour, Team JiYo, Gademix og Kvarterhusets bestyrelse. Sidstnævnte skulle være bygherre. Kolding Parkour Park blev officielt åbnet i maj 2012 med en kæmpe opvisning i gadeidræt.

Mindre omfangsmæssige tiltag har også haft en positiv effekt for børnene, som da vi i 2008 sparede sammen til to store udendørs trampoliner. Her var det tydeligt, at børnenes motorik blev mærkbart forbedret. Med trampolinerne fik kvarterets børn og unge udvidet deres sociale bekendtskaber, idet de kammerater, som de måske kun var sammen med i skolen, nu også kom og legede med dem på trampolinerne. Det var også via trampolinerne, at vi fik kontakt til KIF Gymnastik og ideen til at lave cirkus.

Noget meget karakteristisk ved Gademix' brugere var, at de havde så svært ved at vise begejstring og glæde, når der for eksempel blev arrangeret ture og oplevelser. Når vi var i gang med aktiviteterne, var man ikke i tvivl om, at de hyggede sig, men når man efterfølgende spurgte, hvad de syntes om det, som de havde oplevet, så var svaret alt for ofte en rysten på hovedet og ligegyldighed. Dette var pokkers utilfredsstillende, og det blev jeg opsat på at ændre. Jeg fik den idé, at de unge skulle 'arbejde eller betale' en pris for at være med, sådan at oplevelserne ikke bare var gratis. Her lavede vi to muligheder, man kunne enten tjene til en tur i Tivoli eller til en sommerlejr ved at sælge skrabelodder, så alle deltog ligeværdigt. Andre gange deltog vores børn i et erhvervsrettet projekt i samarbejde med på skift Scandic Kolding og Hotel Koldingfjord, hvor vi lavede Kvarterhuset om til en restaurant og solgte en middag til betalende gæster. Her havde Gademix' unge ansvaret for at hjælpe med at lave maden, dække bord og servere, alt det var under ledelse af kokke og tjenere fra enten Scandic Kolding eller

Fra Dinner for Help, hvor Kvarterhuset blev omdannet til restaurant. Fotograf: Kim Sørensen.

Hotel Koldingfjord. Med overskuddet af middagen bestemte de unge, som havde hjulpet til, selv, hvad de ville opleve. Det gjorde en forskel for de unges oplevelse af de mange aktiviteter, for når man selv har tjent og betalt, er en oplevelse bare mere tilfredsstillende.

Perioden med cirkus og parkour var en fantastisk spændende periode, ikke mindst fordi de to aktiviteter tiltrak de ressourcestærke børn, som var involveret i aktiviteterne. Det var og er en hårfin balance, fordi de ressourcestærke sagtens kan komme til at jage de udsatte børn og unge væk, og dét var ikke målet. Vi oplevede med aktiviteterne, at sprog og omgangsform blev bedre, at flere af Gademix' børn begyndte at fungere bedre i skolen, fik nye venner samt kunne begå sig på ungdomsskolen i fritiden, hvilket absolut ikke havde været tilfældet tidligere.

Et andet vigtigt område, som Gademix fik indflydelse på, var børnenes skolegang. I 2010 blev det landsdækkende Projekt-Frivillig igangsat, hvilket var et projekt, der skulle understøtte unge på ungdomsuddannelser i at lave frivilligt arbejde, så de forhåbentligt senere i livet ville få lyst til at udføre frivilligt arbejde i civilsamfundet, ligesom de unges arbejdserfaringer også på denne måde ville blive styrket. Hos Gademix havde vi i nogen tid tænkt på at etablere en lektiecafé, og da en del studerende fra blandt andet gymnasiet og handelsskolen i Kolding meldte sig som frivillige, kunne vi arrangere lektiecafé hele fire dage om ugen i halvanden times varighed. Kvarterets børn og unge deltog aktivt i lektiecaféen, men i starten var det egentlig ikke for at lave lektier, men i stedet mere på grund af de frivillige lektiehjælpere og det sociale samvær. De unge opdagede dog hurtigt fordelene ved at møde op i skole med lektierne lavet, og samtidig opdagede nogle måske også ressourcer, som de ikke selv troede, de havde. De frivillige studerende skulle som udgangspunkt mindst have 20 timers frivilligt arbejde, men et flertal blev der i gennemsnitlig to år. Efter tre år stoppede vi med at afholde lektiecafé i Gademix, idet der begyndte at komme lektiecafé ude på skolerne. Senere fik vi i Gademix igen indflydelse på nogle af børnenes uddannelsesmæssige fremtid, da vi via praktikforløb gjorde dem fortrolige med en mere praktisk skole ude på Jordbrugsskolen, og på denne måde gjorde vejen videre til Teknisk Skole kortere. Gademix har desuden lige siden starten i 2000 haft et samarbejde med Hansenberg Organia, hvor vi hvert år har afholdt en Jordbrugssommerlejr.

Børn fra Gademix er igang med projekt Farveladeakrobaterne. Fotograf: Anne Klysner.

I Gademix er der gennem årene blevet fundraiseret rigtig mange penge til at skabe rammerne for Sydvestkvarterets børn og unge. Fattige mennesker bliver alt for ofte spist af med en flæskesteg til jul og en gratis sommerlejr, og det er da også pænt gjort, men det er 'som en skrædder i helvede'. Disse børn og unge skal opleve kvalitet og blive inspireret af at have gode oplevelser, som de selv har været med til at betale. I Gademix har vi gennem årene fået rigtig mange penge til oplevelsesdelen, men det er meget svært at søge penge til daglig drift. Problemet er jo, at den daglige drift er hjertet i de frivillige organisationer. Men som en løsning opfandt vi for eksempel et årligt cykelsponsorløb, Tour de Gademix, som siden 2012 har indbragt penge til dagligdagen i Gademix. Én af de gode historier, der blandt andet har sikret Gademix stor økonomisk støtte, startede i 2014, da vi arrangerede et kunst-

MESTER88. Fotograf: Anne Klysner.

projekt i samarbejde med kunstneren MESTER88 & Farveladeakrobaterne.

Konceptet gik ud på, at små børn fra daginstitutionen Kildemosen tegnede en tegning, som unge fra Gademix farvelagde, og sammen skabte de et design til MESTER88, som arbejdede videre på børnenes oplæg. Lille Lea på tre år tegnede en helt, som blev hendes oplæg til *Den etbenede superhelt*. Leas mor, Christina, fulgte interesseret med fra sidelinjen, og da der samme efterår skulle være Tour de Gademix, tilmeldte Christina og hendes mand Mads et cykelhold. Mads kontaktede sit netværk i byggebranchen, hvorigennem han fik sponsorer til Team Kildemosen. Dette er en enestående historie om, hvordan et kul-

turprojekt kan skabe netværk og udvikle medejerskab til gavn for et lille lokalt socialt værested som Gademix. Mads og hans netværk har gennem årene samlet rigtig mange penge ind til Gademix. Penge som har været med til at sikre økonomi og den daglige drift i værestedet. Foreløbig er det blevet til 30.000 kr. i 2014, 30.000 kr. i 2015, 40.000 kr. i 2016 og 38.500 kr. i 2017 – det er altså blevet til hele 138.500 kr. på fire år.

I løbet af de 17 år, som Gademix har eksisteret, er der sket en stor udvikling med børnene i kvarteret. I de første år fandt jeg dem utroligt grænsesøgende og voldsomme i deres facon. Mange af børnene var jo vant til en opdragelsesform, hvor stort set den eneste metode, man benyttede sig af, var stuearrest og tæsk, så det var klart, at der var nogle andre udfordringer dengang. Med tiden skete der en udvikling i forhold til målgruppens alder, hvilket også formede vores fokus i Gademix. Den første større gruppe af børn, der kom hos os, var i alderen 11-16 år. Denne gruppe understøttede hinanden godt og havde måske på mange måder et tættere forhold til hinanden, end de havde til deres forældre eller andre voksne. På et tidspunkt kom der så en årrække, hvor der blev lidt mere plads til de mindre børn. Her var der til gengæld tale om nogle mere ensomme og indadvendte børn end tidligere, så det krævede en anden tilgang. Man kan sige, at de børn, som er vokset op med Gademix, nok også er mere tilpasset end tidligere. Der er generelt set kommet mere ro over de børn, der benytter værestedet.

Kolding Parkour Park blev officielt åbnet i 2012.
Fotograf: Kim Sørensen.

I de sidste år hos Gademix døjede jeg meget med leddegigt, og det er en grim sygdom. Jeg lod de frivillige stå for de fysiske aktiviteter samtidig med, at jeg trak mig mere tilbage for at beskæftige mig med ting som for eksempel fundraising og administrativt arbejde. I sidste ende tvang sygdom mig dog til at indse, at det var på tide at give stafetten som værestedsleder videre til nye kræfter, hvilket blev Viktor Lindholm Jacobsen, der tiltrådte 1. juni. 2017.⁵ Jeg er slet ikke i tvivl om, at Gademix har været med til at gøre en forskel i Sydvestkvarteret og dermed også

har været med til at udvikle området. Lige siden Kvarterløftprojektets start har jeg fulgt områdets udvikling tæt, og jeg har dermed kunnet se, hvordan børn og unge med færre ressourcer fik nogle glæder i hverdagen og ikke mindst erhvervede sig nogle vigtige værktøjer til at komme videre i livet. Det er mit indtryk, at Gademix relativt hurtigt formåede at brande sig selv som værende et godt sted, og med tiden lykkedes det også at ændre holdningen om, at værestedet kun var et sted, hvor alle de uartige børn kom.

Jeg synes dog ikke rigtigt, at jeg kan sige, hvordan jeg har arbejdet de første mange år. Jeg husker det nok mest som en daglig kamp for at holde sig i førertrøjen ikke som et magtmenneske, men som rollemodel, hvilket jeg det meste af tiden fandt udfordrende og sjovt. I dag ved jeg godt, hvad jeg har gjort, for vi har med Gademix skabt dét, som i pædagogikken kaldes "*Det fælles tredje*". Det handler om at opbygge rammer, hvor børn, frivillige og voksne kan udvikle deres sociale kompetencer til glæde for dem selv, hinanden, deres kvarter og Kolding Kommune. I Gademix skal man ikke gå og prædike om målet. Det drejer sig om at finde en sjov og fælles måde at nå derhen, uden løftede pegefingre og fokus på problemer. Det er en kunst, ikke mindst i dag, hvor der netop er tiltagende fokus på at finde fejl.

I takt med, at jeg begyndte at takke af som værestedsleder, modtog jeg overvældende stor respons og ros fra de børn og forældre, der har haft glæde af Gademix og af det arbejde, som jeg havde foretaget mig gennem de 17 år. Jeg gik med andre ord af med overbevisning om, at arbejdet hverken er eller har været forgæves.

Epilog

Hanna Andresen havde sin officielle afslutning hos Gademix i juni 2017, hvor hun ved samme lejlighed blev hyldet for sin indsats i Sydvestkvarteret med æresprisen *Årets Grubler*, der er en af Kolding Kommunes tre kulturpriser. Tilbage i 2012 modtog Hanna, som den første, den såkaldte *Hanna-pris*, der er opkaldt efter hende selv og indstiftet af forhen-

Cirkus Gademix. Fotograf: Kim Sørensen.

værende formand for Børnerådet, Lisbeth Zornig Andersen. Prisen fik hun for sit enorme arbejde for at hjælpe socialt udsatte børn og unge.⁶

Noter

1. www.kvarterhuset.kolding.dk
2. www.Gademix.dk
3. www.Gademix.dk
4. www.Gademix.dk
5. www.Gademix.dk
6. www.husetzornig.dk

Kilder

Interview med Hanna Andresen 18. august 2017
www.Gademix.dk
www.husetzornig.dk
www.kvarterhuset.kolding.dk

Fotos

Gademix.
Hanna Andresen (privateje).